

Ocjenjujem, dakle postojim – srcem za svako dijete

Ocjenjujem, dakle postojim – srcem za svako dijete

Ocjenjujem, dakle postojim – srcem za svako dijete

Ponekad se pitam – šta znači ocijeniti dijete? Je li to samo broj u dnevniku, zbir tačnih odgovora, ispunjenih zadataka? Ili je to pogled koji ide dublje – tamo gdje broj ne dopire?

Trideset godina sam učiteljica. Učim djecu čitati, pisati, sabirati... ali najviše od svega, učim ih da vrijede. Jer prije svakog gradiva, prije svake zadaće i svake lekcije – u klupi sjedi jedno dijete, sa svojim snovima, brigama, osmijehom i često – tihom tugom.

Mnogi nose teret prevelik za svoja mala ramena: gubitak roditelja. neimaštinu. nesigurnost kod kuće, osjećaj da nisu važni, da ne mogu, da nisu dovoljni. I tada, kad uzmu olovku, kad napišu rečenicu, kad pokušaju nešto riješiti – iza svakog tog pokušaja stoji hrabrost. Više nego što će iko ikad znati.

Zato ja ne mogu i ne želim ocijeniti dijete samo kroz rezultat. Jer dijete nije test.

Dijete je velika priča.

Formativno praćenje mi daje priliku da budem više od procjenjivača – da budem podrška. Da primijetim napor, da pohvalim trud, da kažem: "Vidim te. Tu sam."

Kada dijete zna da je viđeno, tada raste. Tada uči ne iz straha, nego iz povjerenja.

Treba graditi povjerenje i vjerovati. Pomoći im da otkriju svoje vrijednosti jer svako dijete ima puno vrijednosti.

Vjerujem da svako dijete želi uspjeti, ali ne polazimo svi sa istog mjesta. Neki dolaze siti, naspavani, zagrljeni. Drugi ne. A ja kao učiteljica moram to znati, prepoznati, razumjeti.

Ocjena ne može i ne smije biti kazna za ono što dijete nije moglo kontrolisati.

Ona mora biti podrška i ohrabrenje da ipak može, i da vrijedi.

Naravno, i sumativno vrednovanje ima svoje mjesto. I tu nastojim biti pravedna, ali i blaga. Jer ponekad četvorka za jedno dijete vrijedi više nego petica za drugo. Jer je stajala iza borbe, hrabrosti i odluke da ne odustane.

U mom razredu, broj ne ide ispred djeteta. Prvo gledam pogled, držanje, raspoloženje.

Onda tek zadatak. i ako vidim da je dijete u teškoći – ne pitam prvo: "Zašto nisi naučio?" nego: "Šta te muči? Kako ti mogu pomoći?"

Ne mogu promijeniti porodične prilike, ali mogu da škola bude njihovo sigurno mjesto. Mogu da moj glas bude nježniji, da moje riječi liječe, da moje ocjene podstiču, a ne da bole. Želim da budemo jedna sretna porodica u školi.

Ocjenjujem, dakle postojim. Ali ne da mjerim, nego da budem uz dijete.

Da ga podignem kad pada, da ga ohrabrim kad sumnja, da vjerujem u njega kad je zaboravilo vjerovati samo u sebe.

Jer učitelj koji vidi dijete iza broja – ostaje mu u srcu zauvijek.

Terović Enisa

Collections

Autorski tekstovi

Ocjenjujem, dakle postojim